

**SOCIETAT CIVIL
CATALANA**

DISCURSO DE JOAQUIM COLL
VICEPRESIDENTE DE SOCIETAT CIVIL CATALANA

18 DE OCTUBRE DE 2015

TEATRO VICTORIA DE BARCELONA
CONMEMORACIÓN DEL DÍA DE LA FIESTA NACIONAL DE ESPAÑA

Bon dia a tothom amigues i amics, moltes gràcies per acompanyar-nos aquest diumenge al Teatre Victòria, un teatre que té per nosaltres un significat molt especial, perquè fou aquí on es va presentar per primera vegada en públic SCC el 23 d'abril del 2014.

I avui ens retrobem al Victòria per celebrar tres coses. Primer, la festa nacional d'Espanya, enguany sota el lema l'Espanya que ens uneix, la España que nos une, després d'una setmana d'una gran intensitat política, on hem vist imatges i sentits declaracions enormement inquietants.

Segon, al costat de la festa d'Espanya, volem celebrar el fracàs de l'auto plebiscit separatista del passat 27S.

Després de 3 anys de sotmetre als catalans a una brutal campanya d'agitació i propaganda per part de les institucions d'autogovern i de nombrosos mitjans de comunicació, una campanya que per la seva intensitat no té parangó a l'Europa occidental dels darrers 70 anys, el separatisme segueix sense ser socialment majoritari. En són molts, els separatistes, sens dubte, però No són Catalunya.

I, tercer, també per celebrar que algun mèrit té en això SCC. Contribució modesta, si voleu, però per poc que sigui volíem celebrar-la. Perquè des de que vam néixer hem estat al peu del canó tot vertebrant l'oposició democràtica, social i cívica al procés separatista des de la transversalitat ideològica i la pluralitat d'opcions partidistes. I volíem agrair-ho avui particularment als voluntaris i col·laboradors que fan possible el treball de carrer i el contacte directe amb la ciutadania als nostres barris i ciutats.

Des d'aleshores hem centrat el nostre missatge en explicar dues grans idees:

Primer, que ni la volem, ni ens convé...

Perquè la secessió en democràcia i en el marc d'un règim d'autogovern on la identitat catalana és plenament respectada no està justificada política ni èticament.

Perquè socialment ens divideix, ens fractura i ens fa mal. L'absència afortunadament de violència no vol dir que el procés sigui tan pacífic i festiu com diuen. Hi ha violència simbòlica i coacció.

Al Quebec tampoc no es va cremar ni una bandera i, en canvi, el segon referèndum de 1995 va ser especialment dolorós fins al punt que avui els quebequesos rebutgen haver de passar per una tercera consulta com desitgen els sobiranistes. "Cuidado con los que creen que un referéndum es la panacea", ens va recordar fa uns mesos Jean Charest, exprimer ministre del Quebec. "Hay muy pocos problemas que se pueden solucionar con un 'sí' o un 'no'. Un referéndum divide y bloquea. En Quebec, dividió familias, creó tensiones y generó cicatrices". Tinguem-ho, doncs, en compte. Un referèndum de secessió no seria la festa de la democràcia que diuen, sinó un veritable drama col·lectiu.

I a l'últim però no menys important perquè econòmicament seria un desastre. En realitat, ja ho és, ja ho està sent, de desastre per tots plegats. Amb secessió o sense, només per la incertesa i la tensió política que provoca el procés separatista, ja hi ha inversions i estalvis que fugen. Al Quebec va passar el mateix. Tinguem-ho en compte, també.

La segona idea, al costat de ni la volem ni ens convé, potser no és tan cridanera, però és igualment imprescindible. És resumeix en el nostre

Junts i millor, que hem intentat popularitzar amb un símbol específic (la bandera trenada), que us convidem a compartir.

Junts, perquè no té cap sentit destruir una unió de segles d'història per motius espuris. Avui els vincles culturals, socials i econòmics són tan forts que trencar-los per una voluntats secessionista és extemporani i pernicios. Junts i Millor, perquè sabem que la millor manera de lluitar contra la pulsio separatista és fent més fort i atractiu el projecte comú. Fora absurd negar que la idea d'Espanya té diversos problemes, que es trasllada en la dificultat per compartir un "relat". Ara bé, la crisi d'identitat nacional és bastant comuna a Europa avui per raons diverses que ara no puc desenvolupar.

Però seria encara més estúpid renegar o ignorar la solidesa històrica, la riquesa cultural, la fortalesa econòmica, els avenços socials i democràtics de les darreres dècades, i la potencialitat global del projecte espanyol. Hem sentit els testimonis dels editors Elena Ramírez i Andreu Jaume, i en tenim més (des de veterans sindicalistes fins a científics) que anirem projectant avui, que són breus però lúcides reflexions sobre l'Espanya que ens uneix.

L'acte d'avui és, doncs, de celebració, per afirmar i reivindicar allò que ens aplega de forma normal, quotidiana i convivencial. Desacomplexadament. Una Espanya que uneix els catalans amb la resta d'espanyols. No perquè Catalunya pertanyi a Espanya en un sentit possessiu com diuen els nacionalistes (i en això, fixe-u-vos, coincideixen tant separatistes com separadors), sinó perquè Catalunya és Espanya, naturalment, i Espanya no es pot entendre sense Catalunya ni els catalans, naturalment també.

En definitiva perquè Espanya és tant nostre, tant legítimament nostre, com ho és per un gallec, un madrileny o un andalús.

Deia que l'acte d'avui vol ser un acte de triple celebració. Tanmateix, no celebrem una victòria absoluta, perquè malauradament la política catalana seguirà encadenada un temps més al procés separatista. "Hem guanyat el seu plebiscit. Ara, concòrdia i diàleg", afirmàvem en un anunci en tots els diaris després del 27S. I avui ens reafirmem tant en una cosa, en què hem guanyat el seu plebiscit, com en l'altra, en què volem concòrdia i diàleg.

Perquè no es tracta de vèncer sinó de convèncer. No es tracta de viure d'esquenes als que pensen diferent a nosaltres, als separatistes, sinó que volem conviure-hi i sobretot convèncer als que no ho siguin per raons identitàries que la seva és una mala opció.

Ara bé, és impossible que hi hagi diàleg si les forces polítiques separatistes no comencen acceptant que el seu full de ruta unilateral no tan sols és il·legal i democràticament il·legítim, sinó que és perjudicial pels interessos socials, culturals i materials de la societat catalana en el seu conjunt.

Malauradament, altre cop, com ja va passar el 2012, Artur Mas prosseguirà amb la seva fugida endavant. Fa tres anys li va comprar a ERC la consulta independentista. I ara Junts pel Sí i la Cup finalment s'hi entendran, no en tingueu cap dubte. Perquè en allò substancial pensen igual.

Perquè el seu objectiu ara no és governar. Si ho fos ni tan sols hagués hagut llista conjunta entre CDC i ERC. L'objectiu és ficar a la societat catalana en una olla a pressió insuportable. La fascinació del nacionalisme serveix perquè desapareguin les diferències ideològiques. I els de la CUP, que gasten una retòrica revolucionària que sembla sortida d'un jardí d'infància, faran Mas novament president a canvi de la seva corbata.

El pacto es inevitable, forzoso, ineludible, porque Junts pels Sí no tiene otra alternativa. De la contrario todo el conglomerado que forma este movimiento nacionalpopulista correría hacia su propia destrucción. Y el nacionalismo siempre prefiere arrastrar a sus connacionales al abismo y al descalabro antes que aceptar sus fracasos e imposibles. Pretenderán trasladar su frustración al conjunto de catalanes. Socializarlos en el resentimiento. Porque el suyo no es un patriotismo cívico, sino un nacionalismo que tiene mucho de identitario y supremacista. En Europa muchos ya se han dado cuenta de qué pie cojea.

Pese a que el resultado del 27S es satisfactorio en lo esencial, los próximos meses no serán fáciles y lo más probable es que asistamos a un enconamiento político durísimo. El separatismo no tendrá otra alternativa que intentar seguir adelante con su hoja de ruta unilateral, que no es otra cosa que una DUI por fascículos. El pacto que acuerde JxP con la CUP le empujará aun más. Ya veremos cuál será la estrategia para provocar la llamada desobediencia civil de ese 47,8% independentista. Desobedecer

en un Estado de derecho no es tan fácil como pretenden. Pero lo que es seguro es que la neutralidad de nuestras instituciones sufrirá otro duro golpe con la tensión que provocará el anunciado proceso constituyente y el conflicto jurídico y político con el Estado con la pretendida desconexión.

Desde Societat Civil Catalana apelaremos siempre a la concordia y al diálogo, pero nos mantendremos firmes en la denuncia de los déficits democráticos, que no se pueden banalizar, lucharemos contra el intento de demonizar y acosar al discrepante que practica el nacionalismo, y llamaremos a las cosas por su nombre. La hoja de ruta del separatismo no busca otra cosa que la intervención de la Generalitat. El separatismo sabe que la secesión es muy difícil, pero siempre podrá encerrarse en el confort victimista: en un bucle de resentimiento y melancolía con el que intentar seguir fabricando independentistas.

Com sigui que acabi arribant la patacada, SCC no veu millor forma de desactivar el separatisme que amb un discurs desacomplexat i afirmatiu sobre Espanya. Perquè cap projecte pot renovar-se sense la plena convicció que mereix la pena fer-se.

I l'Espanya que ens uneix i aplega avui aquí vol ser aquesta afirmació. I per això hem convidat a prendre la paraula als escriptors Ignacio Martínez de Pisón i Núria Amat, i a l'assagista i diplomàtic Juan Claudio de Ramon.

Ignacio Martínez de Pisón es un aragonès afincat a Barcelona ja fa moltes dècades, autor d'una dotzena de llibres, entre contes, novel·les i assaig (on destaca els diversos reconeixements nacionals i internacionals pel llibre Enterrar a los muertos) La seva darrera obra és La buena reputación, i acaba de guanyar el premi nacional de literatura a Espanya.

Nuria Amat és barcelonina, posseeix una obra molt extensa, traduïda i reconeguda fora d'Espanya amb obres pioneres a la dècada dels noranta com Todos somos Kafka. En 2002 va guanyar el premi ciutat de Barcelona per Reina de América, i en 2011 el premi Ramon Llull a la millor novel·la en català per Amor i guerra.

Juan Claudio de Ramón és assagista i diplomàtic, ha estat una llarga temporada al Canadà i ara mateix desenvolupa el seu treball a Roma. Molts de vosaltres el coneixereu sobretot pels seus brillants articles en

premsa, al diari El País, escrits amb una prosa magnífica i una claredat expositiva enlluernadora. Els seus vincles amb Catalunya són en primera persona i la seva preocupació per la cohesió territorial l'ha dut a realitzar propostes molt suggeridores en el terreny cultural i lingüístic.

Complementaran aquestes tres intervencions, aparicions més breus en vídeo d'altres vuit personalitats (en Xavier Sardà, Ignacio Morgado, Carmen Posadas, Javier Rupérez, Santiago Rocagliolo, Francesc de Carreras, Ignacio Vidal-Folch i Manuel Zaguire). A tots ells moltes, moltes gràcies.

I finalment clourà l'acte en Rafael Arenas, president de SCC.

Esperem que us agradi i que us ho passeu bé.

Gràcies.